

Aysun Öğretmen

– AliKemal · 17 Ekim 2016

Bir ibretlik hikaye anlatılır. Belki duymuşsunuzdur. Hani, kör bir gence sevdiği kız sormuş, 'beni görseydin yine de benimle evlenir miydin?' diye. Genç de, "tabii ki," demiş. Sonra hayırseverin biri gence gözlerini vermiş, ameliyat olmuş. Genç ameliyattan çıkarken sevdiği kıızı göreceği için çok heyecanlıymış. Gözlerinden bandajlar alınmış, odadakileri yavaş yavaş seçmeye başlamış. Nihayet sevdiği kıızı da görmüş, ama büyük bir şok geçirmiş, zira kıızın gözleri yokmuş. Kıız, 'tamam, artık evlenebiliriz sevgilim,' dediğinde oğlan, "ben seninle evlenemem, senin gözlerin yok!" demiş. Kıız, gencin yanından boynunu büküp ayrılırken, gözleri olmadığı için gözyaşlarını içine akıtarak, 'lütfen gözlerime iyi bak, olur mu?' demiş ve çıkıp gitmiş.

Ben bu kıızın bir benzerine Elazığ'da öğretmenlik yaptığım yıllarda şahit oldum.

Çiçeği burnunda öğretmen Aysun çalıştığım okula ilk kez tayin edilmişti. Görünen her yanında yanık izleri vardı. Yüzündeki yanık izlerini koyu bir fondoternle makyaj yapıp gizlemeye çalışıyordu. Kaşları olmadığı için bir göz kalemiyle kendine kaş çiziyordu. Fakat kirpiksiz göz kapakları ile dudaklarının yanık nedeniyle oluşan çarpık şeklini ne yapsa saklayamıyordu. Ve saçları olmadığı için sürekli peruk takıyordu.

İlk zamanlarda bu çirkin görüntüsünden dolayı onu dışlamak isteyen öğretmenler olmuştu. Müdür dahil hepsi benden daha gençti. Birkaç defa müdahale ederek bu tavırlarını değiştirmeye çalıştım. Sonunda Aysun kendisi, herkesin öğretmenler odasında bulunduğu bir gün, fiziki durumunun nedenini anlattı. O oldu. Bir daha hiç kimse ona karşı olumsuz bir tavır göstermedi.

Şırnak'ın Uludere ilçesine bağlı mezralardan birinde teröristlerin kundaklayıp yaktıkları evlerinde koruculuk yapan babası vurulmuş, anası ve üç erkek kardeşi yanarak ve boğularak ölmüştü. O da yanmıştı. Yanmıştı ama, babasının yangına yetişen korucu arkadaşları son anda çekip almışlardı onu yangının içinden. Sonra hastaneye yetiştirilerek yatırılmıştı. Ha öldü, ha ölecek denilirken bir ambulansla yollanıldığı Van'daki üniversite hastanesinde tedavisi yapılmıştı. Çektiği çileyi az görmüştü yaradan, az daha çeksin, pişsin deyip koyuvermişti yaşamın içine.

Çile kolay çekilse, çekiverirdi; ne olacak!

Devlet babası onu Muş Bulanık'daki yetiştirme yurduna yerleştirmişti. Oradaki 'Müdür Baba' önyak olmuş, ortaokul, lise ve onu hayata döndüren hastahanenin bağlı olduğu üniversitede ilk öğretim öğretmenliği okumuştı. Sonra da tayini bu okula çıkmıştı.

Geldiği yıl ikimiz de birinci sınıfları okuttuğumuz için birbirimize yakınlaşmamız daha kolay oldu.

Tecrübesiz bir öğretmen olduğu için yaptığı işin disiplinli, sessiz bir sınıf ortamı yaratarak yoğun okuma yazma çalışmaları yapmak olduğunu sanıyordu. Bunun, "çocukların okula karşı olumsuz tutum geliştirmesine, agresifliğe, öz güven kırılmasına ve hatta şiddet eğimli bireylere dönüşmelerine neden olabileceğini," söylediğimde, daha başka ne yapabileceğine dair benim tecrübelerimden faydalanmak istedi. Elimden geldiğince yardımcı olmaya başladım. Öğrencilerimle kurduğum ikletişimi gözlemlemesi için birkaç kere sınıfta misafir ettim onu. Çocukların sıralar arasında serbestçe dolaştıklarını, benim

sıraları dolaşıp oturarak çocuklarla sohbet ede ede öğrenmelerini sağladığımı, her çocuğa eşit muamele ettiğimi, hiçbir olumsuzlukta paniklemediğimi, zaman zaman gelip bana sarılıp öptüklerini görerek şaşırı. Daha sonra, teneffüslerde öğretmen odasına gelmek yerine bahçede çocuklarıyla içli dışlı oyunlar oynadığını gördükçe mutlu oluyordum. Ona verdiğim herşeyi aldı. Zaman içinde çok iyi bir öğretmen oldu.

Sık sık birbirimize gidip geliyorduk. Bu olmazsa da bilgisayar başında face book sayfalarımızdan yazışıyorduk.

Face book! Rıdvan'ı tanıdığı yer...Fırat Üniversitesinde Radyo, Televizyon ve Sinema Y.O. 3. Sınıfta okuduğunu yazmıştı sayfa bilgilerinde. Aysun için önceleri yazdığı şiirleri paylaşan meçhul biriydi Rıdvan; hemen her şiirini beğeniyor, yorumlar yazıyordu. Adamın bir çok şiirini ezberlemişti.

Sonra bir gün, Rıdvan'ın şiir kitabı çıktı, Elazığ'ın büyük bir kitabevinde imza günü düzenlendi. Aysun, yalvar yakar birlikte gidip imzalı kitabını almamızı isteyince kıramadım, gittik.

İmzasını alırken, "face book sayfanızda arkadaş listenizde kayıtlıyım. Paylaştığınız her şiirinizi bilgisayarına indirdim ve çoğunu ezberledim. Sık sık yorum da yazdım, fakat hiç yanıtlamadınız," dediğinde Rıdvan gülümseyerek:

"Yorumlarınızı görmedim hanımefendi!" diye karşılık verdi. "Çünkü ben âmâyım!"

Aysun'un o an geçirdiği şoku unutamam. "Özür dilerim, bilmiyordum," diyebildi.

Sempatik bir gençti Rıdvan, gülümseyerek, "özür dilemenize gerek yok," dedi. "Bazen ev arkadaşlarıma yazılan yorumları okutup cevap yazıyorum. Sizin yorumlarınızı es geçtiğim için asıl ben özür dilemeliyim."

"Estağfurullah!"

"Ezberlediğiniz şiirlerimden hatırladığınız var mı?"

"Evet... Hepsi."

Bu defa şaşırmak sırası Rıdvan'daydı. "Hepsi mi? İnanamıyorum. Haydi, bir yerde oturalım da, sizi imtihan edeyim," diyerek ayaklandı.

"Ama imza gününüz?"

"Boşverin imza gününü! Zaten sabahtan beri beşinci imzama sizin aldığınız kitaba atmıştım. İlgi yok..."

"Ama arkadaşım var yanımda, onun..."

Engelledim konuşmasını, "seni ben de dinlemek istiyorum, bakalım gerçekten ezberlemişmisin," dedim.

Zavallı Aysun, çirkinliği yüzünden özel bir ilişkiden kaçınmaya çalışıyordu. Kulağına, "görmüyor seni, çekinmekten vaz geç!" diye fısıldadım.

"Tamam madem ki, oturalım bir yerde," diyerek çıkmaya razı oldu.

Merkezdeki büyük bir çay bahçesinde oturduk. Orada aralarında başlayan şiir dostluğunu hayranlıkla izledim. Ve sonraki günlerde gelişen bu dostluğa çok yakından şahit oldum. Aysun'un, Rıdvan'ın ilan-ı aşk ettiğini haber verdiği gün mutluluğuna ortak oldum. Aralarındaki aşk müthişti. Hemen hergün buluşuyorlar, geleceklere dair hayaller kuruyorlardı.

Bu heyecanla yaşarlarken, Rıdvan'ın gözlerinin bir ameliyatla tedavi edilebildiğini öğrenmişlerdi. Fakar elli bin lira gerekiyordu bunun için, ameliyat için İstanbul'a gitmesi gerekiyordu.

Rıdvan ve arkadaşları gerekli parayı toparlayabilmek için internet üzerinden büyük bir kampanya

başlattılar. Aylar süren paylaşımlarla yaklaşık on bin lira toparlanmıştı. Gerekli paranın toparlanması zordu.

O yaz, Aysun aniden yok oldu. Nereye gittiğini Rıdvan'a da, bana da söylememişti. İki ay sonra okulların açılmasına yakın döndü. Sitem ederek haber vermeden kayboluşunun hesabını sordum. Aceleyle Şırnak'taki köylerine gitmesi gerektiğini, haber veremediğini söyleyerek kendisini affettirmeye çalıştı. Onun dönüşünden sonra Rıdvan için düzenlenen kampanyada gerekli para toparlandı. Bir hayırseverin eksik olan meblağı tamamladığı söyleniyordu. Rıdvan okulundan mezun olmuş, diploma törenine Aysun ile elele tutuşarak katılmıştı. Diplomasını aldıktan kısa bir süre sonra da İstanbul'a gitti.

Aysun, o gittikten sonraki bir sohbetimizde hiç kimseye söylemememi tembih ederek, Şırnak'a gittiğinde yıllardır amcasının sürüp ektiği baba mirası tarlaları sattığını ve eline geçen parayı Rıdvan'ın kampanyasına yatırdığını anlattı. Hiç yadırgamadım. Onun yerinde olsaydım, ben de aynı şeyi yapardım. Fakat yine de tereddütlerim vardı. Biraz tereddürlü de olsa onları dillendirdim.

"Aysun'cuğum, bu oğlan gözleri açılıp da seni gördüğünde ya terk ederse?"

Aysun, sevgilisinden çok emindi. "Etmez! Şartlar ne olursa olsun seni terk etmeyeceğim, diyerek yeminler etti."

"İnşallah öyle olur da çok mutlu olursun kardeşim."

"Sağol ablacığım!"

Rıdvan'ın İstanbul'daki ameliyatı çok başarılı geçmişti. Görüyordu artık. Kısa bir süre sonra taburcu edildi. Aysun'a sürpriz yapmak için dönüş gününü haber vermedi.

Döndüğünde elinde çiçekler ve bir kutu çikolata ile çalıştığımız okula geldi.

Koridorda gördüğümde sevinçle bir çığlık attım. Yanına gittim, kendimi tanıttım.

"Sesinizden tanıdım zaten," dedi. "Aysun'u görebilir miyim?"

"Tabii," dedim. "Şu anda okulun bahçesinde çocuklarıyla bitlikte, gelin götüreyim sizi yanına..."

İtiraz etti. "Ben kendim gideyim."

Ayrıldı yanımdan, okul bahçesine açılan kapının önüne gitti. Kapıyı açtı. Kapı aralığından baktı bir süre, sonra ani bir karar vermiş gibi hızla geri, yanıma geldi. Elindeki çikolata ve çiçekleri kucağıma bırakıp kaçır gibi uzaklaşarak okulun ön kapısından çıkıp gitti.

Ardından hiçbir şey yapamadan baka kalmıştım.Öylece donup kalmışken Aysun öğrencileriyle birlikte bahçe kapısından girdi, yanıma geldi.

"Hayırdır abla, veliden mi onlar?" diye sordu.

"Yok," dedim. "Rıdvan geldi..."